

Arrest

nr. 118 517 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE MAEYER, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Op 19 juni 2008 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U baseerde deze op uw seksuele geaardheid. U zou betrappt zijn toen u seksuele betrekkingen had met uw toenmalige vriendin E. (...). Jullie zouden beiden naar Turkije gevlucht zijn vanwaar u alleen doorreisde naar België. Op 28 mei 2009 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw seksuele geaardheid en uw vluchtmotieven. Op 19 november 2009 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 14 januari 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde deze aanvraag op een convocatie van de Algemene

Rechtbank en een vonnis welke door uw moeder aan u werden overgemaakt. Uit het vonnis blijkt dat uw vriendin E. (...) veroordeeld werd wegens het hebben van seksuele betrekkingen met u. Uw zaak staat volgens de inhoud van het vonnis nog open. Bijkomend werden jullie beiden veroordeeld wegens het bezit van een schotelantenne. E. (...) zou volgens u vanuit Turkije naar Iran teruggekeerd zijn maar u weet niet waarom of in welke omstandigheden. Bijkomend voegde u toe dat u sinds een half jaar een relatie hebt met een Iraanse vrouw die legaal in België verblijft. U beschikt over een convocatie waarin u gevraagd wordt te verschijnen voor kamer 102 van de Algemene Rechtbank te Teheran, een carbonkopie van deze zelfde convocatie en een vonnis van de Algemene Rechtbank van Teheran waaruit blijkt dat de zaak tegen u nog openstaat. In dit vonnis wordt tevens vermeld dat uw toenmalige partner E. (...) veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf voor het bezit van een schotelantenne en tot vijf jaar verbanning en honderd zweepslagen omdat ze een seksuele relatie had met u. Tot slot legde u nog algemene informatie neer met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Iran.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon gehecht worden gehecht aan uw vluchtrelaas enerzijds en uw seksuele geaardheid anderzijds. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Iran kunt terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u een ongedateerde convocatie van kamer twaalf van de Algemene Rechtbank van Teheran en een vonnis van dezelfde rechtbank dd. 5/10/1388 (Perzische kalender komt overeen met 26 december 2009 onze kalender) waaruit blijkt dat de zaak tegen u nog openstaat, neer. Er kan echter geen enkele bewijswaarde gegeven worden aan bovenvermelde gerechtelijke documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleek dat u beschikt over zowel het origineel als een carbonkopie van dezelfde convocatie. U stelde dat beiden aan uw moeder werden afgegeven. U voegde toe dat het wel voorvalt dat er meer dan één kopie wordt gemaakt van dezelfde oproeping en dat er twee worden afgegeven aan de opgeroepene of diens familieleden (CGVS, p. 3 en 4). Het is echter helemaal niet logisch dat de autoriteiten een origineel en een kopie van dezelfde oproeping aan één persoon zouden afgeven. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er slechts één versie van dezelfde convocatie (ofwel kopie ofwel origineel) wordt afgegeven. De ontvanger moet wel het origineel en de kopie ondertekenen voor ontvangst, maar één van beide wordt terug meegenomen naar de rechtbank. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie dat de ontvanger van de convocatie bij betekening moet tekenen voor ontvangst. Op de door u neergelegde convocatie is inderdaad een vak voorzien waarin datum en uur van de betekening dienen te worden genoteerd. Er is ook een ruimte voorzien voor een handtekening. Hoewel uw moeder de oproepingsbrief persoonlijk in ontvangst heeft genomen is bovenstaande echter niet ingevuld (CGVS, p. 4). Verder wordt er enkel in vermeld dat u zich moet aanbieden bij kamer 102 van de Algemene Rechtbank van Teheran (een miljoenenstad). Het exacte adres van de rechtbank ontbreekt. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bleek te zijn van de precieze inhoud van de door u neergelegde gerechtelijke documenten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het vonnis tegen u was uitgesproken door de rechtbank van de stad Rasht, waar u betraapt zou zijn met E. (...). Nadat u het had nagekeken op een kopie van het vonnis merkte u op dat het afkomstig was van een rechtbank in Teheran (CGVS, p. 3). Verder verklaarde u dat er in het vonnis geschreven staat dat E. (...) veroordeeld werd op basis van getuigenissen van in het vonnis niet nader genoemde personen. In werkelijkheid echter wordt er ook in vermeld dat ze de feiten bekend heeft. Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat u het vonnis wel had gelezen maar niet in detail (CGVS, p. 5 en 6). Dergelijke verklaring wijst op een desinteresse in toch wel essentiële documenten voor uw vervolgingsverhaal en de motieven op basis waarvan u asiel aanvraagt in België. Verder wordt in het vonnis melding gemaakt van een medisch onderzoek dat werd uitgevoerd op uw partner E. (...) ter bevestiging van haar seksuele geaardheid. Hiermee geconfronteerd verklaarde u aanvankelijk dat er in het vonnis niets vermeld wordt over dergelijk onderzoek. Toen de desbetreffende passage u werd aangewezen antwoordde u dat u en E. (...) in het verleden allebei onderzocht werden door een wetsdokter en dat hiervan een dossier werd opgemaakt (CGVS, p. 6). U maakte in het kader van uw eerste asielaanvraag echter geen enkele melding van een onderzoek door een wetsdokter. Bovendien wordt in het vonnis uitdrukkelijk vermeld dat het medisch onderzoek plaatsvond op 14/9/1388 (5 december 2009), dus toen u reeds geruime tijd in België verbleef. Bovendien dient in dit verband toegevoegd te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen.

Vervolgens is het uiterst bevreemdend dat u geen enkele informatie kunt verschaffen over uw voormalige partner E. (...). U zou haar hebben achtergelaten in Turkije en u gaat ervan uit dat ze naar Iran is teruggekeerd. U weet echter niets over de reden en omstandigheden van haar terugkeer. Hoewel u nog contact hebt met uw moeder in Iran en uw nicht in Australië hebt u hier nooit naar geïnformeerd. U deed ook nooit een poging om vrienden en kennissen in Iran te proberen contacteren ten einde iets meer te weten te komen. Uw antwoord hierop, namelijk dat u gedurende een jaar depressief was en daarna vooral een nieuw leven wilde opbouwen, kan niet als uitleg worden weerhouden (CGVS, p. 7).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw seksuele geaardheid. Dit onder andere omwille van uw gebrek aan kennis over eerdere partners en over het Iraanse en internationale holebimilieue. Het feit dat u verklaarde dat u sinds een half jaar een seksuele relatie heeft met een legaal in België verblijvende Iraanse kan bovenstaande conclusie niet veranderen (CGVS, p. 8). Het betreft immers een louter blote bewering. Bovendien startte de relatie pas een half jaar geleden en woont u niet samen met uw beweerde partner. U zou haar slechts één weekend om de twee ontmoeten. Gedurende uw meer dan vijf jaar durend verblijf in België heeft u geen andere partners gehad (CGVS, p. 9). Uw kennis van de holebiscène in België bleek trouwens nog steeds beperkt. U kon slechts één holebivereniging bij naam noemen en u bent gedurende de jaren dat u hier verbleef slechts drie keer naar een praatcafé en enkele keren naar de gay- pride optocht geweest (CGVS, p. 9 en 10). Nochtans zijn er heel wat holebiorganisaties actief in België, ook in de provincie waar u momenteel woonachtig bent. U voegde toe dat u wel eens naar holebi cafés gaat maar u kon er geen enkele bij naam noemen. U wist enkel te zeggen dat deze vooral gelokaliseerd zijn in grote steden als Antwerpen en Brussel (CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. De algemene informatie heeft geen betrekking op u persoonlijk. De gerechtelijke documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel wordt door verzoekende partij de schending aangehaald van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. De aangehaalde schending van voormeld artikel is dan ook niet dienstig.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen gevaar/risico loopt, terwijl uit haar verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat zij in Iran in gevaar verkeert en dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Verzoekende partij stelt dat dit tevens blijkt uit de “*dagelijkse berichten uit de regio*”, waarna zij verwijst

naar en passages citeert uit een tweetal nieuwsberichten betreffende de situatie voor LGBT in Iran (bijlage 3 en 4 bij het verzoekschrift). Verder betoogt verzoekende partij dat de bestreden beslissing nauwelijks gemotiveerd is, terwijl “*de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn*”. De bestreden beslissing is totaal ongegrond en de “*bijgebrachte motivering*” is niet afdoende om “*tot een weigering te beslissen*”, besluit verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas en derhalve aan haar seksuele geaardheid. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 34 384 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 november 2009 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag) waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 5157 van 30 december 2009 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag).

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas en de voorgehouden lesbische geaardheid van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen uitvoerig worden besproken door verwerende partij en dat verwerende partij op genoegzame wijze motiveert waarom deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststelling dat aan haar asielrelaas/seksuele geaardheid geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij in Iran in gevaar verkeert/een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, dat dit tevens blijkt uit de enkele nieuwsberichten die zij bijbrengt, dat de bestreden beslissing nauwelijks gemotiveerd is, dat de motivering niet afdoende is en dat de bestreden beslissing totaal ongegrond is. De Raad oordeelt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging/reëel risico om ernstige schade te lijden, het op algemene wijze kritiek uiten op de bestreden beslissing en het verwijzen naar informatie over de (mensenrechten) situatie van LGBT (*lesbian, gay, bisexual, transgender*) in Iran, niet volstaat om alsnog afbreuk te doen aan voormelde conclusie in de bestreden beslissing. Verzoekende partij doet in haar verzoekschrift geen enkele moeite de specifieke motivering van verwerende partij aangaande de nieuwe gegevens aangebracht door verzoekende partij in onderhavige asielaanvraag *in concreto* te weerleggen.

2.2.4. Waar verzoekende partij nog oppert dat zij niet in staat werd gesteld om zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die verwerende partij aanhaalt, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonbaar hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

2.2.5. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij er niet in geslaagd is elementen bij te brengen waarmee zij alsnog de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kan herstellen. Bijgevolg kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet,

noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT